

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen har Ordet for en kort Bemærkning, og hermed maa det være Slut med de korte Bemærkninger.

Munch-Petersen: Det ærede Medlem Hr. Pürschel tager fejl. Der staar kun i Grundloven, at Rigsdagsmedlemmer ikke er bundet til at følge Forskrifter fra deres Vælgere og som Følge deraf ikke er bundet til at følge deres Program, men der staar ikke, at det er forbudt dem at følge deres Program. Det er ikke en Bebrejdelse mod vort Parti, at vi følger den kommunistiske Internationales Program.

Ole Bjørn Kraft: Jeg vil gerne i det Kvarter, som den Lighedens og Frihedens Forretningsorden, Flertallet har vedtaget, levner mig; komme med nogle Betragtninger til nogle af de Synspunkter, der er blevet gjort gældende under denne Forfatningsdebat.

Det er blevet hævdet, jeg tror først og fremmest af det ærede Venstreparti, at der ikke var nogen Grund til i det hele taget at beskæftige sig med Spørgsmaalet om Forfatningen, thi vi havde kun haft den Forfatning, vi nu lever under, saa kort, den blev gennemført for 20 Aar siden, og det var alt for tidligt at tage den op til en Revision. Heri har det ærede Venstreparti ikke Ret; thi Sandheden om den Forfatningstype, vi lever under, er den, at den allerede var forældet, dengang vi gennemførte den i 1915, den er ikke blot 20 Aar gammel, den er langt snarere 100 Aar gammel. Thi de Synspunkter, som er de fremherskende i den, de Teorier, som ligger bagved, blev tænkt og udformet i alle Hovedtræk i Begyndelsen af det forrige Aarhundrede. Vor nuværende Forfatning er derfor ikke en Repræsentation for den Tid, i hvilken vi lever, den hører en svunden Tid til, det er en svunden Tid, der har sat en sen og efter min Opfattelse ikke meget livskraftig Blomst her i Landet.

Der er derfor for mig overhovedet ikke nogen Tvivl om, at Spørgsmaalet om en Forfatningsændring maa sættes paa Dagsordenen her som andre Steder. Det er nødvendigt, hvis man fortsat skal have Tillid til Folkestyret, at det finder nye Former at arbejde under, at det paa anden Maade, end det hidtil har været Tilfældet, bliver Udtryk for den Tid, i hvilken det skal være et Redskab. Det er derfor, tror jeg, heller ikke rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Brorsen udtaler, at denne Sag overhovedet

ikke interesserer Befolkningen. Jeg tror, det ærede Medlem har Ret i, at det Forslag, Regeringen har fremsat, ikke interesserer Befolkningen, det er nemlig af nøjagtig samme Type som den Forfatning, vi har — det er en gammel Ting, der er blevet hentet frem og pudset en Smule op, men enhver kan se, at Stilen hører et helt andet Aarhundrede til end det, vi lever i —; men selve Sagen interesserer Befolkningen.

De mange Særbevægelser, der opstaar, den Uro, den stærke Strømning, som der for mig ikke er nogen Tvivl om for Tiden hersker i det danske Folk, er Beviser for, at netop den Sag, vi her behandler, interesserer Befolkningen, fordi der er en stigende Del af den, som har mistet Tilliden til det nuværende Systems Form, under alle Omstændigheder ikke har Tillid til, at Systemet, saaledes som dets Form er i Øjeblikket, vil være tilstrækkeligt til at løse de Opgaver, Folket ønsker løst.

Vi har allerede her i Salen Repræsentanter for diktaturprægede Synspunkter, og det er ikke usandsynligt, at vi efter et nyt Folketingsvalg vil have andre diktaturprægede Repræsentanter her i Salen. Der er allerede adskillige Medlemmer, der er kommet ind her som Udtryk for, at der ogsaa paa dette Omraade er stærk Bevægelse i Befolkningens Anskuelse; og jeg er aldeles sikker paa, at hvis man ikke i Dag indser, at det er gavnligt for Folkestyret selv, at denne Sag tages op til Under søgelse, vil selv den mest blinde og døve paa dette Omraade meget hurtigt komme til at lære det, naar vi har haft Folketingsvalget og ser, hvordan det nye Folketing kommer til at se ud. De Problemer, her foreligger, vil i Løbet af meget faa Aar presse sig saa haardt paa i denne Sal, at enhver Tale om, at dette Spørgsmaal ingen Interesse har, vil forstumme.

Det er ogsaa et Ord, henvendt til Regeringspartierne. Regeringspartierne har i dette Spørgsmaal hæftet sig helt og fuldt ved en enkelt Side af de Problemer, her er Tale om, det enkelte Problem om Sammenhængen mellem Ansvar og Magten, det enkelte Problem om at give Regeringen Autoritet, om at skabe en handlekraftig Regeringsmagt. Det er et af de store Problemer. De ærede Medlemmer, der erindrer, hvad jeg tidligere har sagt om denne Sag, ved, at det er min Opfattelse, at det bliver nødvendigt at lægge den afgørende politiske Magt i det ene Ting, i Folketinget; men det vil være aldeles urimeligt at tro, at man dermed har løst det Problem, som frembyder sig. Det er ikke tilstrækkeligt at